

i det lange Løb være af stor Betydning for Statens Interesser.

Maa jeg til Slut anføre en Udtalelse, som jeg i Samlingen 1924—25 fremsatte vedrørende det Forhold, der ofte har været paa Tale, nemlig hvorvidt man var bundet til en Overenskomst med Hensyn til Konjunktur- og Dyrtidstillægsbestemmelserne i Loven af 1924. Denne Udtalelse findes i Folketingstidenden for 1924—25, Spalte 6896, og med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne læse disse ganske faa Linier op. Jeg sagde den Gang — og jeg sagde det paa Partiets Vegne: „Men vi fastholder, hvad vi ogsaa tidligere har udtalt, at Rigsdagen som saadan ikke kan og ikke bør være bundet af en Overenskomst, som er sluttet mellem Ministeren og Tjenestemændene. Rigsdagen maa have Ret og Pligt til at overveje Forholdene og gøre sin Indsats gældende.“ Denne Udtalelse blev ikke modsagt fra nogen Side.

A. M. Hansen: Mit Partis principielle Stilling til det foreliggende Lovforslag er allerede fremført her i dette høje Ting gennem de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Rode fremkom med under den indledende Forhandling om Regeringens samlede Nedsæringsplan, hvoraf jo dette Forslag udgør et meget væsentligt Led. Jeg kan derfor begynde med at udtale mit Partis udelte Tilslutning til de Udtalelser, der blev fremsat af Partiets Ordfører ved den paagældende Lejlighed, nemlig at en Lønrevision ikke bør finde Sted allerede i indeværende Aar, men bør udskydes til April 1928. Ikke at vi dermed vil gøre gældende, at Tjenestemændene har en juridisk Ret til at kræve denne Termin overholdt, men dels fordi vi erkender, at Tjenestemændene maatte have berettiget Forventning om, at denne Termin vilde blive overholdt, dels ogsaa fordi denne Forventning understreges sagligt af de foreliggende Forhold. For det første er det jo fra alle Sider indrømmet, ogsaa under Forhandlingerne her i Dag, at Tjenestemændene kom langt bagefter med deres Lønforbedring i Opgangstiden; det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg udtalte sig netop ogsaa herom og understregede dette, idet det ærede Medlem dog mente, at Tjenestemændene havde faaet Ækivalent herfor; derom skal jeg senere udtale mig. For det andet vil det Aar, vi gaar ind i, blive et saare vanskeligt Aar, skattemæssigt set, navnlig med Hensyn til Kommuneskatten. Det er af de foregaaende Talere blevet nævnt, hvorledes man med Ængstelse ser paa Indtægternes Svigten i det private

Erhverv, og dette, at Indtægterne svigter, vil jo betyde en Skattestigning for dem med de faste Indtægter; Tjenestemændene vil da, hvis man gennemfører den her foreslaaede Lønnedskæring pr. 1. Juli dette Aar, gaa ind i det kommende Skatteaar under det uretfærdige Vilkaar, at de vil faa en stærk Skattestigning samtidig med en stærk Lønnedgang. Der er ingen Tvivl om, at dette Forhold vil skabe overordentlig store Vanskeligheder i mange Tjenestemandshjem. Der kunde vel ogsaa være overvejende Sandsynlighed for, at Pristallet i den nærmeste Tid vil falde, og at Staten paa Grund deraf vil komme ned med sine Lønningsudgifter, et Forhold, der ogsaa er blevet fremhævet af foregaaende Talere.

Nægtes kan det jo heller ikke, at Staten har sparet betydelige Millionbeløb paa de allerede stedfundne Reguleringer af Tjenestemændenes Løn. Der har jo fundet mange Reguleringer Sted i de senere Aar, og dels gennem den almindelige Nedgang som Følge af Pristallets Indvirkning paa Tjenestemændenes Konjunktur- og Dyrtids tillæg, dels gennem de ved Lov stedfundne Nedsættelser af Konjunkturtillæget, dels endelig ved Indskrænkning af Tjenestemændenes Antal og ved øget Tjenestetid samt ved andre Besparelser, som er opnaaet gennem Sparekommissionens Virksomhed, har Staten allerede paa Lønningskontoen sparet mere, end Nedgangen i Pristallet maatte forudsætte. Alt dette omtalte det ærede Medlem Hr. Rode, og jeg skulde ikke have dvælet ved det, hvis ikke det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg i Dag havde imødegaaet disse Udtalelser fra det ærede Medlem Hr. Rode. Det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg støttede sig formentlig paa en Artikel, der stod i Regeringens Hovedorgan her i Hovedstaden, „København“, for 25. Februar, og hvori dette Blad siger, at disse Betragtninger fra det ærede Medlem Hr. Rodes Side er fejlagtige, fordi det ikke kommer an paa, hvor meget der spares paa hele Tjenestemandskontoen, men paa, hvor meget den enkelte er gaaet ned i Løn. Jeg skulde dog tro, at det, det kom an paa for Staten, netop maatte være Bevægelsen i det samlede Udgiftsbeløb og ikke, hvor meget der kunde tages fra den enkelte Tjenestemand. Jeg skal imidlertid gerne fæste Opmærksomheden ogsaa ved Lønbevægelsen for de enkelte Tjenestemænd, men først vil jeg gøre et Par Bemærkninger til de Opstillinger og Sammenligninger, den højtærede Minister har foretaget, dels i sin Forelæggelsestale og dels i Bemærkningerne til Lovforslaget.